

Sygn. akt VI P 19/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Beata Young

Protokolant Magdalena Paplińska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko D. S. (1)

o odszkodowanie

I. Zasądza od pozwanego D. S. (1) na rzecz powoda J. L. 6 730 zł / sześć tysięcy siedemset trzydzieści złotych / wraz z ustawowymi odsetkami od 6 01 2004r. do dnia zapłaty .

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Znosi pomiędzy stronami koszty postępowania .

Sygn. akt VI P 19/16

UZASADNIENIE

Powód J. L. w pozwie z dnia 6 01 2006r. wniesionym przeciwko D. S. (1) wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty , że pozwany D. S. (1) zapłaci na rzecz powoda kwotę 13 460 zł z odsetkami od 6 stycznia 2004r. do dnia zapłaty i zapłaci koszty procesu w tym koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał , iż pozwany wykonywał dla powoda zlecenie. W ramach tej umowy m.i. dostarczał kontrahentom towar i odbierał od nich zapłatę , którą miał następnie dostarczać do siedziby przedsiębiorstwa powoda.

Dnia 6 stycznia 2003r. po dostarczeniu towaru i odebraniu zapłaty nie przekazał jej do siedziby przedsiębiorstwa powoda. Tłumaczył , że na chwilę opuścił pojazd , a gdy do niego wrócił stwierdził brak pieniędzy , służbowego telefonu komórkowego oraz dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego , polisy ubezpieczeniowej pojazdu marki m. (...) o nr rejestracyjnym (...) oraz pozwoleń na przewóz materiałów niebezpiecznych na nazwisko J. L. . Dokumenty te były powierzone pozwanemu z obowiązkiem zwrotu , podobnie telefon komórkowy , natomiast pieniądze pozwany otrzymał za towar stanowiący własność powoda. Według twierdzeń pozwanego wskazane powyżej mienie zostało mu ukradzionepodczas gdy oddalił się na chwilę od pojazdu. Pozwany nie kwestionował faktu przekazania towaru i odebrania za niego zapłaty . nie ulega wątpliwości , iż w tych okolicznościach poprzez oddalenie się od pojazdu , pozwany nie dochował obowiązku pieczy nad mieniem powierzonym . A zatem przez swoje działanie wyrządził powodowi szkodę .

Pozew k. 3-4

Nakazem zapłaty z dnia 30 marca 2006r. Sąd Rejonowy (...) w G. Wydział (...)nakazał pozwanemu D. S. (1) , aby w ciągu 2 tygodni od doręczenia nakazu powinien zapłacić powodowi J. L. kwotę 13 460 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2004r. do dnia zapłaty oraz kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł albo wnieść w tym terminie sprzeciw.

Nakaz zapłaty k. 14

Powyższy nakaz zapłaty został wysłany pozwanemu na adres w G. ul. (...) i przesyłka pod tym adresem została awizowana.

Przesyłka k. 15

W dniu 24 05 2006r. nakazowi zapłaty z dnia 30 03 2006r. nadana została klauzula wykonalności k. 17

W dniu 31 07 2014r. pozwany złożył wniosek o uchylenie z urzędu nakazu zapłaty z dnia 30 03 2006r. wskazując , iż przedmiotowy nakaz zapłaty nigdy nie został doręczony pozwanemu .

Wniosek z dnia 31 07 2014r. k. 25-28

W dniu 23 09 2015r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 03 2006r. zaskarżając w całości nakaz zapłaty i wnosząc o oddalenie powództwa w całości , przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność pozwanego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż żądanie zapłaty jest całkowicie bezzasadne , a przytoczone okoliczności nie zostały w żaden sposób przez stronę powodową udowodnione. Poza głośnymi twierdzeniami powoda , do pozwu nie zostały dołączone jakiegokolwiek dokumenty, które potwierdzałyby przytoczone okoliczności , jak chociażby rzekoma umowa zlecenia. Zgodnie z przepisem art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. kodeks cywilny , ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie , która z faktu wywodzi skutki prawne . Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 27 11 2014r. zauważył , że obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych , których wywodzi roszczenie / art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. / i wskazanie na dowody , których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach / art. 232kpc i art. 6 kc / , wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 listopada 2014r. w sprawie I A Ca 677/14, lex nr 1621085. W tym stanie rzeczy należy jeszcze raz podkreślić , że w przedmiotowej sprawie dotyczącej rzekomego przywłaszczenia mienia przez pozwanego w postaci pieniędzy , telefonu komórkowego oraz dokumentów – dowodu rejestracyjnego samochodu , polisy ubezpieczeniowej i pozwoleń na przewóz materiałów niebezpiecznych , zostało przeprowadzone dochodzenie , które w dniu 24 sierpnia 2004r. umorzono wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego i niewykrycia sprawy . W tym miejscu należy podkreślić , iż pozwany jest osobą niewinną , a żądanie zapłaty dochodzonej pozwem przez powoda kwoty , jest całkowicie niezasadne.

Sprzeciw od nakazu zapłaty k. 98-100

W piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2015r. powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci kwestionariusza osobowego i postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 12 2004r. sygn. akt (...), zeznań powoda oraz dokumentów w postaci postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 12 01 2003r. , zażalenia oraz postanowienia uwzględniającego zażalenie – na okoliczność przyznania przez pozwanego , że utracił dokumenty oraz pieniądze należące do powoda , wykluczające przy tym udział osób trzecich , zawiadomienia Policji przez pozwanego o rzekomym ich zagubieniu , otrzymania przez pozwanego od klienta powoda kwoty 13 460 zł , nierozliczenia się powyższej kwoty z powodem , niezwrócenia przez pozwanego powodowi telefonu komórkowego i dokumentów pojazdu , zaprzestania kontaktu z powodem , porzucenia przez pozwanego samochodu powoda ze znajdującymi się w środku kluczykami w G. przed dworcem kolejowym; dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w (...)Wydział (...) z dnia 20 grudnia 2014r. , sygn. akt(...) – na okoliczność stosunku łączącego powoda i pozwanego ,

okoliczności i przyczyn zakończenia współpracy pomiędzy stronami , otrzymania przez pozwanego od klienta kwoty 13 460 zł, nierozliczenia się z powyższej kwoty z powodem , niezwrócenia przez pozwanego powodowi telefonu komórkowego i dokumentów pojazdu , zaprzestania kontaktu z powodem , porzucenia przez pozwanego samochodu powoda ze znajdującymi się w środku kluczykami w G. przed dworcem kolejowym .

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany pracował u powoda w charakterze kierowcy od 17 listopada 2002r. W tym czasie zamieszkiwał przy ul. (...) w G. . Tam parkował również służbowy samochód , który powierzył mu powód w związku z pracą dla niego . Współpraca ta zakończyła się w chwili , gdy pozwany przestał przychodzić do pracy. Okazało się przy tym , że w ostatnim dniu , w którym pozwany wykonywał swoje obowiązki , otrzymał on od klienta pieniądze w kwocie 13 460 zł , które miał przekazać powodowi. Przewoząc bowiem towar do S. odebrał tam pieniądze , podpisując się na fakturach za powoda. Nie oddał jednak pieniędzy powodowi , a ponadto nie oddał również powodowi telefonu komórkowego i dokumentów pojazdu . Przestał również kontaktować się z powodem , zaś samochód ze znajdującymi się w środku kluczykami porzucił w G. pod dworcem kolejowym. Z tej właśnie przyczyny powód złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pozwanego . Postępowanie przygotowawcze dotyczące popełnienia przez pozwanego przestępstw z art. 284 kk i 276 kk zostało jednak umorzone.

Pismo powoda z dnia 8 12 2015r. k. 118-120

Na rozprawie w dniu 23 marca 2016r. pozwany przyznał, że pobrał gotówkę , lecz została ona skradziona bądź zagubiona. k. 169

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy :

Powód J. L. zatrudnił pozwanego D. S. (1) w PHU (...) na podstawie umowy o pracę z dnia 26 11 2002r. na stanowisku kierowcy w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem 380 zł na okres od 20 11 2002r. do 31 12 2002r.

Pozwany w zakresie obowiązków miał kierownie pojazdem , pomoc przy rozładowaniu towaru , pomoc przy załadunku . Faktyczny czas pracy pozwanego przekraczał 1/2 etatu , zaś wynagrodzenie przekraczało 380 zł miesięcznie . Pozwany dostarczał sprzęt RTV, AGD do sklepów z firmy (...) w G. , każdego dnia otrzymywał od powoda wykaz sklepów, do których miał obowiązek udać się ze sprzętem.

Pozwany nie podpisywał umowy o odpowiedzialności materialnej ani nie podpisywał żadnego oświadczenia o odpowiedzialności materialnej.

Po 31 12 2002r. pozwany faktycznie dalej wykonywał pracę na takich samych zasadach , jak w okresie obowiązywania umowy z dnia 26 11 2002r. do zakończenia roku 2002 , a powód zaproponował pozwanemu kontynuowanie pracy w ramach umowy o pracę, do podpisania umowy nie doszło.

Powód wskazał pozwanemu ,którzy klienci mieli płacić gotówką ,a którzy będą płacić przelewem za dostarczony towar , w dniu 6 01 2003r. pozwany miał pobrać gotówkę od wszystkich klientów , którym dostarczył towar , klienci ci byli o tym wcześniej poinformowani , mieli gotowe druki kp i przekazywali pozwanemu gotówkę za dostarczony towar. W dniu 6 01 2003r. pozwany pobrał od kontrahentów powoda (...) kwotę 932, 28 zł , (...) 820, 77 zł ,(...) 1443, 74 zł , (...) 2025, 66 zł i 1787, 75 zł , (...) 934, 78 zł i 2 777, 64 zł , (...) 985 , 04 zł i 3 180, (...) 989, 10 zł. Pozwany łącznie pobrał od klientów powoda tego dnia kwotę 13 450 zł . Tą gotówkę pozwany trzymał w portfelu . Zaparkował pojazd przy ulicy (...) w O., udał się do sklepu monopolowego, chciał zrobić jakieś prywatne zakupy , najprawdopodobniej papierosy. Zrobił zakupy i za nie zapłacił, w sklepie było wiele osób. Gotówka znajdowała się w portfelu, z którego płacił za zakupy, pozwany zorientował się, że nie ma portfela , kiedy udał się do pojazdu.

Powód nie zapewnił pozwanemu żadnych środków do zabezpieczenia gotówki pobranej od klientów , pozwany miał z nią jeździć, po czym po dostarczeniu całego towaru oddać ją powodowi.

Kiedy pozwany zorientował się , że zaginęła mu gotówka, zadzwonił do powoda i poinformował go o tym , pozostawił samochód w G. przed dworcem PKP , gdyż obawiał się powoda i jego reakcji na zaginięcie tak dużej sumy pieniędzy , ponadto sprawę kradzieży zgłosił na Policji . Po pozostawieniu pojazdu pozwany nie powrócił już do pracy.

Dowód : umowa o prace k. 159, list przewozowy nr (...)k. 161, przesłuchanie łuchanie pozwanego D. S. (1) k. 170-172 , czas (00:10:28 do 00:27:17) w zw.z uzasadnieniem postanowienia z dnia 10 08 2004r. o umorzeniu dochodzenia. K . 1-2-3 akt (...)	
---	--

Postanowieniem z dnia 12 01 2003r. w sprawie (...) Komisariat (...)Policji w G. po rozpoznaniu zawiadomienia D. S. (1) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie utraty dokumentów.

W uzasadnieniu wskazano , iż w dniu 7 01 2003r. Komisariat (...)Policji w G. został powiadomiony przez D. S. (1) zamieszkałego G. o fakcie utraty dokumentów w postaci : świadectwa kwalifikacji, dowodu rejestracyjnego na samochód marki m. (...), oraz zaświadczenia (...) dotyczące pozwolenia na przewożenie materiałów niebezpiecznych , pieniędzy w kwocie 13 000 zł , pieniądze stanowiły własność J. L., prowadzącego firmę PHU (...) . Powyższe dokumenty znajdowały się w portfelu . Zgłaszający nie był w stanie podać , w jakich okolicznościach mogło dojść do utraty , wykluczył udział w zdarzeniu osób trzecich. Mając na uwadze powyższe oraz brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego postanowiono wydać postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z 12 01 2003r. k. 121-122

Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie.

Zażalenie k. 123-124

Postanowieniem z dnia 29 04 2004r. Prokuratura Okręgowa w G. i uchyliła w całości postanowienie Prokuratora Rejonowego (...) w G. z dnia 17 03 2004r. o umorzeniu dochodzenia (...) w sprawie przeciwko D. S. (1) , podejrzanemu o to , że w okresie od grudnia 2002r. do 6 01 2003r. w G. dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy , telefonu komórkowego m-ki N. (...) oraz dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) , polisy ubezpieczeniowej ww samochod , pozwoleń na przewóz materiałów niebezpiecznych na ww samochód i nazwisko J. L. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego , zalecając kontynuowanie postępowania.

Postanowienie z dnia 29 kwietnia 2004r. k. 125-127

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2004r. Sąd Rejonowy w (...) Wydział (...) postanowił nie uwzględnić złożonego przez J. L. zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej (...) w G. z dnia 24 08 2004r. w sprawie (...) i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano , iż postanowieniem z dnia 24 08 2004r. umorzono dochodzenie w sprawie przeciwko D. S. (2) podejrzanemu o to , że w dniu 6 01 2003r. w G. dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy , telefonu komórkowego marki N. (...) oraz dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego samochodu marki (...) o nr rej (...) , polisy ubezpieczeniowej ww pojazdu , pozwoleń na przewóz materiałów niebezpiecznych na nazwisko J. L. tj. o czyn z art. 284§ 2 kk w zb. Z art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk – wobec braku

danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego oraz w sprawie przywłaszczenia w dniu 6 01 2003r. pieniędzy , gdzie łączna suma strat wyniosła 13 460 zł na szkodę J. L. –tj. o przestępstwo z art. 248§2 kk w zb. Z art. 276 kk w zw. z art. 11§ 2 kk z powodu niewykrycia sprawcy . Na postanowienie to zażalenie złożył J. L. , który polemizował z treścią zaskarżonego postanowienia . W ocenie sądu zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie . W dochodzeniu ustalono dwie wersje zdarzenia , jedną wskazaną przez pokrzywdzonego i drugą wskazaną przez podejrzanego . Wersji podanej przez podejrzanego nie można było w toku przeprowadzonego dochodzenia obalić . Wobec zaistnienia wątpliwości , których nie zdołano usunąć , zgodnie z brzmieniem art. 5§ 2 kpk wydano trafną decyzję merytoryczną o umorzeniu dochodzenia w stosunku do D S. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa .

Dowód : postanowienie z dnia 20 12 2004r. k. 102-103

Powyższy stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie przesłuchania w charakterze strony pozwanego z uwagi na brak innych dowodów oraz na podstawie kopii dokumentów załączonych do akt sprawy z akt (...) , jak i kopii pozostałych dokumentów z prowadzonych postępowań przygotowawczych , kopii umowy o pracę z 26 11 2002r. , listu przewozowego (...), na które to kopie dokumentów po części pozwany się również powołuje w toku przesłuchania w charakterze strony k. 171 , z uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 10 08 2004r. wynika natomiast , iż pozwany zeznawał w tym postępowaniu , że otrzymał za dostarczony towar pieniądze w kwocie 13 450 zł i kwotę tę sąd uznał za wysokość szkody jakiej doznał powód.

Art. 299 kpc stanowi , iż jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Zgodnie z treścią **art. Art. 302.** § 1 kpc Gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę, sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy też dowód ten pominąć w zupełności. Sąd postąpi tak samo, gdy **druga strona lub niektórzy ze współuczestników nie stawili się na przesłuchanie stron** lub odmówili zeznań.

Z uwagi na fakt , iż powód nie stawiał się na przesłuchanie wyznaczone na dzień 23 marca 2016r. i nie usprawiedliwił swojej nieobecności , sąd pominął dowód z jego przesłuchania , zgodnie z treścią art. 302§1 kpc i z uwagi na brak dowodów dostatecznie wyjaśniających okoliczności sprawy dopuścił i oparł się na treści zeznań strony pozwanej , jak i treści załączonych kopii dokumentów z akt sprawy (...) i pozostałych kopii , kopii umowy o pracę z 26 11 2002r. , listu przewozowego , które korespondowały co do zasady z treścią przesłuchania pozwanego w charakterze strony. Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w niniejszej sprawie kopii dokumentów, zarówno urzędowych jak i prywatnych, bowiem ich prawdziwość w skuteczny sposób nie została podważona przez strony, wręcz przeciwnie strony się na treść tę powoływały . W myśl art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, iż osoba która je podpisała złożyła oświadczenie woli zawarte w dokumencie. Natomiast **Art. 244.** § 1 kpc stanowi , iż dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Sąd w pierwszej kolejności ustalił, iż strony od dnia 1 01 2003r. nadal łączyła umowa o pracę na takich samych warunkach, na jakich pozwany wykonywał te umowę do dnia 31 12 2002r. Świadczą o tym jednoznacznie zeznania strony pozwanej , takie też było stanowisko strony powodowej przedstawione w sprawie niniejszej. Pozwany od 1 01 2003r. nadal wykonywał prace na rzecz powoda , zaś podpisanie umowy było formalnością , której strony nie dopełniły do chwili wystąpienia szkody.

Legalna definicja umowy o pracę została przez ustawodawcę uregulowana w art. 22 § 1 k.p. Zgodnie z jego brzmieniem przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Niniejszy przepis należy interpretować w ten sposób, że do konstytutywnych cech stosunku pracy odróżniających go od innych stosunków prawnych, zalicza się : dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz

pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia. Stosunek pracy oznacza dobrowolny stosunek prawny o charakterze zobowiązaniowym, zachodzący między dwoma podmiotami, z których jeden, zwany pracownikiem, obowiązany jest świadczyć osobiście i w sposób ciągły, powtarzający się na rzecz i pod kierownictwem drugiego podmiotu, zwanego pracodawcą, pracę określonego rodzaju oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca zatrudniać pracownika za wynagrodzeniem. Wymienione elementy powinny wystąpić łącznie, choć w zależności od indywidualnego przypadku z różnym natężeniem, by doszło do zawarcia stosunku prawnego, o którym mowa w art. 22 k.p. W związku z tym o charakterze umowy o świadczenie pracy nie może przesądzić tylko jeden jej element, ale całokształt okoliczności faktycznych. W przypadku ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy, choćby brak podporządkowania i wykonywania pracy pod kierownictwem drugiego podmiotu, nie jest możliwa jego kwalifikacja do stosunku pracy.

Ponadto istotnym jest, że o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, **ile cel i zgodny zamiar stron**. O wyborze podstawy zatrudnienia decyduje bowiem przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron. Kwalifikacja umowy o świadczenie usług jako umowy o pracę lub innej umowy cywilnoprawnej budzi w praktyce istotne trudności i należy jej dokonywać metodą typologiczną, poprzez rozpoznanie i wskazanie jej cech przeważających (wyrok SN z dnia 26 marca 2008r., I UK 282/07, LEX nr 411051). Niewątpliwie w doktrynie prawa pracy oraz orzecznictwie dominuje pogląd, co do tego, że podporządkowanie pracownika, a wraz z nim osobiste świadczenie pracy jest cechą wyróżniającą stosunek pracy spośród kategorii stosunków prawnych, jak chociażby stosunków cywilnoprawnych. Sąd Najwyższy uznał podporządkowanie za cechę, która ma charakter konstrukcyjny dla istnienia stosunku pracy (wyrok SN z dnia 25 listopada 2005r., I UK 68/05). Ponadto podkreślenia wymaga, co również podkreślane jest w orzecznictwie, że sam fakt wykonywania czynności i pobierania za nie wynagrodzenia nie przesądza o charakterze umowy. Ocena, czy została zawarta umowa o pracę zależy od okoliczności konkretnej sprawy w szczególności od zachowania elementów konstrukcyjnych stosunku pracy (wyrok SN z dnia 9 lutego 2012r., I UK 260/11, LEX nr 1169835).

W świetle art. 22 § 1¹ k.p. oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie przyjętych przez jej strony postanowień, które mogą mieć na celu stworzenie pozoru innej umowy, lecz przede wszystkim na podstawie faktycznych warunków jej wykonywania.

Wobec ustalenia, iż w chwili zaistnienia szkody strony łączył stosunek pracy, albowiem strony wyraziły wolę kontynuacji stosunku pracy po 31 12 2002r., należało przejść do oceny odpowiedzialności pozwanego za szkodę w mieniu powodowego pracodawcy, którą to odpowiedzialność regulują przepisy kodeksu pracy art. 114 do art. 127 kodeksu pracy.

Zgodnie z treścią art. 114 kp Pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Art. 115. Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda.

Art. 117. § 1. Pracownik nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w takim zakresie, w jakim pracodawca lub inna osoba przyczyniły się do jej powstania albo zwiększenia.

§ 2. Pracownik nie ponosi ryzyka związanego z działalnością pracodawcy, a w szczególności nie odpowiada za szkodę wynikłą w związku z działaniem w granicach dopuszczalnego ryzyka.

Art. 119. Odszkodowanie ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, jednak nie może ono przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody.

Art. 122. Jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości.

Rozdział II reguluje natomiast odpowiedzialność za mienie powierzone pracownikowi

Zgodnie z treścią art. 124. § 1. Pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się:

1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności,

2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu.

§ 2. Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się.

§ 3. Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykáže, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia.

Art. 127. Do odpowiedzialności określonej w art. 124-126 stosuje się odpowiednio przepisy art. 117, 121, 121¹ i 122.

Zgodnie z wytycznymi wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników (art. 114, 115, 117 § 3, art. 119 § 1, art. 121, 122, 124, 126 § 2 i art. 127 kodeksu pracy). Uchwała SN z 29 12 1975r. , **sygn.. akt V PZP 13/75** Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

„I. Kodeks pracy wyczerpująco normuje odpowiedzialność materialną pracowników, ustanawiając podstawy tej odpowiedzialności odmiennie od podstaw przyjętych w kodeksie cywilnym. **Pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zakładowi pracy na zasadzie winy.**

II. Na zakładzie pracy spoczywa ciężar wykazania, że szkoda powstała z winy pracownika.

W razie powierzenia pracownikowi mienia z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się wystarczy wykazanie przez zakład pracy, **że szkoda jest następstwem nierozliczenia się pracownika.** Nie odnosi się to do wypadków, gdy pracownik odpowiada na zasadach przewidzianych w art. 114-116 i 118 k.p.

III. Ilekroć kodeks pracy przewiduje odpowiedzialność w pełnej wysokości, rozumie się przez to odpowiedzialność w granicach rzeczywistej straty i utraconych korzyści.

IV. Jeżeli się okaże, że część szkody nie obciąża pracownika, sąd może wezwać do udziału w sprawie kierownika lub innego pracownika odpowiedzialnego za przyczynienie się zakładu pracy do powstania lub zwiększenia szkody, mając jednak na uwadze, że nie ponoszą oni ryzyka związanego z działalnością zakładu.

V. Odszkodowanie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.p., ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, w granicach rzeczywistej straty zakładu pracy. Ograniczone jest ono do 3-miesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wynagrodzenie pracownika ustala się na podstawie pobieranych przez niego zarobków w poszkodowanym zakładzie w dacie wyrządzenia szkody, według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

VI. Jeżeli pracownik wyrządził odrębnymi czynami kilka szkód, odpowiada za każdą z nich oddzielnie.

VII. Odszkodowanie określone z mocy art. 119 § 1 k.p. w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia pracownika może być obniżone na podstawie art. 121 k.p. Na podstawie tego przepisu może być także obniżone odszkodowanie za szkodę w mieniu powierzonym.

VIII. Umyślne wyrządzenie szkody w rozumieniu art. 122 k.p. zachodzi wówczas, gdy pracownik objął następstwa swego czynu zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym.” OSNC 1976/2/19 (...)

Sąd zważył, iż pozwany w sprawie niniejszej ponosi odpowiedzialność za szkodę w mieniu pracodawcy, powierzonym zgodnie z treścią art. 124 kodeksu pracy.

Odpowiedzialność za mienie powierzone z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się **jest odpowiedzialnością na zasadzie winy**. Z § 3 komentowanego artykułu wynika, że ciężar dowodu został w tym przypadku przerzucony na pracownika. Pracodawca musi jedynie udowodnić fakt prawidłowego powierzenia mienia oraz szkodę w mieniu. Regułą jest zatem, że po powierzeniu mienia w sposób prawidłowy za jego stratę lub uszkodzenie odpowiada pracownik. Z faktu, że mienie zostało prawidłowo powierzone, wypływa - zdaniem ustawodawcy - wniosek, że ujawnione w nim braki są wynikiem zaniedbań pracownika. **Stąd to on musi ewentualnie dowodzić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych**, za które nie ponosi odpowiedzialności (por. pkt II wytycznych). Tak komentarz Małgorzaty Gersdorf do art. 124 k.p.

Odpowiedzialność z tego artykułu dotyczy każdego **mienia pracodawcy, powierzonego tylko jednemu pracownikowi z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się**. Jeżeli pracownik nie wyliczył się z tego mienia, ponosi odpowiedzialność na podstawie omawianego artykułu. – komentarz Kazimierza Jaśkowskiego do art. 124 kp

Także pobranie przez pracownika należności za dostarczony odbiorcy towar jest powierzeniem mienia - art. 124 § 1 (wyrok SN z dnia 14 maja 1998 r., I PKN 129/98, OSNAPiUS 1999, nr 11, poz. 358). I PKN 129/98

Pozwany w sprawie niniejszej pobrał należności za towar dostarczony kontrahentom powoda, dlatego odpowiada za szkodę w powierzonych mu pieniądzach na zasadzie art. 124 kp.

Koniecznymi przesłankami odpowiedzialności pracownika są **prawidłowe powierzenie mienia w warunkach umożliwiających jego strzeżenie** oraz **nierozliczenie** się przez niego z tego mienia.

Rozliczenie się przez pracownika z powierzonego mienia polega na wykazaniu, że pozostaje ono nadal pod jego pieczę lub że zostało rozdysponowane zgodnie z prawem. Prawidłowe powierzenie musi zapewniać udział pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia. Z reguły wymagane jest pisemne potwierdzenie tych okoliczności przez pracownika. Jeżeli pracodawca nie wykaże prawidłowego powierzenia mienia, nie może skutecznie dochodzić odszkodowania na podstawie art. 124. Nie wyłącza to jednakże możliwości ponoszenia przez pracownika odpowiedzialności według art. 114-122 k.p.

Całkowity brak warunków umożliwiających dopilnowanie powierzonego mienia wywołuje takie same skutki jak jego wadliwe powierzenie (brak odpowiedzialności z art. 124, możliwość ponoszenia odpowiedzialności z art. 114-122). Częściowa wadliwość stworzonych przez pracodawcę warunków pracy oznacza jego przyczynienie się do powstania szkody (art. 117 § 1 k.p.). Jej skutkiem może być także obniżenie odszkodowania na podstawie § 6 r.w.o.m.p., omówionego przy art. 126. **Pracownik nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w mieniu powierzonym w takim zakresie, w jakim pracodawca lub inna osoba przyczynili się do jej powstania albo zwiększenia (art. 117 § 1 w zw. z art. 127 k.p.)**. Do typowych okoliczności będących współprzyczyną szkody można zaliczyć częściowe niezapewnienie warunków pracy umożliwiających dopilnowanie powierzonego mienia, przeciążenie pracownika pracą oraz brak prawidłowego nadzoru pracodawcy. Por. wyrok SN z dnia 20 10 2009r., sygn.. akt I PK 87/09 : „LEX nr 553671... Możliwe jest uwolnienie się pracownika od odpowiedzialności za szkodę w mieniu powierzonym również w przypadku udowodnienia, że szkoda powstała głównie (a nie tylko wyłącznie) z przyczyn za które nie ponosi on odpowiedzialności. Konieczne jest jednak by pracownik udowodnił tę okoliczność z wysokim stopniem prawdopodobieństwa. Nie ulega też wątpliwości, że rozstrzygnięcie o odpowiedzialności za szkodę musi uwzględniać nie tylko wszelkie zaniedbania ze strony pracodawcy ale i pracownika. Uwolnienie się od odpowiedzialności na podstawie art. 124 § 3 k.p. wymaga ustalenia jakiego rodzaju działania podjął pracownik by zapobiec powstaniu szkody, w szczególności jeżeli nie uważał za potrzebne zawiadomienie pracodawcy o możliwości powstania szkody lub już powstałej szkodzie. Ocena stopnia współprzyczynienia do powstania szkody należy do sfery

ustaleń faktycznych, które nie podlegają rozstrzygnięciu w postępowaniu kasacyjnym.” LEX nr 553671-komentarz Kazimierza Jaśkowskiego do art. 124 k.p.

Podpisanie przez pracownika oświadczenia o ponoszeniu omawianej odpowiedzialności ma tylko **znaczenie dowodowe**. Pracownik nie ponosi tej odpowiedzialności, jeżeli nie powierzono mu prawidłowo mienia w warunkach umożliwiających dopilnowanie go, i odwrotnie - ponosi ją mimo braku tego oświadczenia, gdy mienie zostało prawidłowo powierzone i pracodawca stworzył odpowiednie warunki do jego strzeżenia. Por. Post. SN z dnia 9 01 2014r. sygn.. akt I PK 17813 : „ Pracownik, któremu powierzono mienie w prawidłowy sposób, ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 124 k.p., choćby nawet nie podpisał deklaracji o przyjęciu tej odpowiedzialności. Istotna jest bowiem rzeczywista zgoda pracownika na przyjęcie owej odpowiedzialności, wynikająca wprost lub pośrednio z uzgodnienia rodzaju pracy w umowie o pracę, a wyrażona na tyle wyraźnie, by nie budziła wątpliwości oraz to, by powierzenie mienia nastąpiło w taki sposób, aby pracownik wszedł w jego rzeczywiste posiadanie i mógł nim dysponować w warunkach zapewniających możliwość zabezpieczenia mienia przed dostępem osób nieupoważnionych i utrzymania mienia w stanie zgodnym z jego przeznaczeniem, a następnie dokonać jego zwrotu lub wyliczyć się z niego.” LEX nr 1646041

Odpowiedzialność pracownika za mienie powierzone obejmuje co do zasady również utracone korzyści. Obowiązek naprawienia szkody w pełnej wysokości oznacza ponoszenie przez pracownika odpowiedzialności **za straty**, które pracodawca poniósł, oraz **korzyści**, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Wysokość odszkodowania powinna być ustalana według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Odpowiedzialność za utracone korzyści istnieje wtedy, gdy ich osiągnięcie jest wysoce prawdopodobne.

Przepis § 3 art. 124 k.p. wprowadza **domniemanie odpowiedzialności pracownika**. Pracodawcę obciąża bowiem dowód tylko dwóch okoliczności wskazanych w § 1: prawidłowego powierzenia mienia oraz nierozliczenia się z niego przez pracownika, czyli szkody i jej wysokości. Chcąc uwolnić się od odpowiedzialności, pracownik musi wykazać, czyli udowodnić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych. Może korzystać w tym celu z wszelkich środków dowodowych, w szczególności z domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.). To domniemanie polega na tym, że sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Jeżeli zatem pracownik udowodni okoliczności, za które nie odpowiada (np. wadliwe zabezpieczenie magazynu lub dopuszczanie przez pracodawcę do powierzonego mienia osób do tego nieuprawnionych), sąd może przyjąć, że okoliczności te stanowiły przyczynę lub współprzyczynę niedoboru, uwalniającą pracownika w całości lub w stosownej części od odpowiedzialności. Dokonując tej oceny, sąd musi uwzględniać wszystkie okoliczności sprawy, w tym również udowodnione przez pracodawcę zawinione naruszenia obowiązków przez pracownika (np. wydanie towarów bez pokwitowania lub samowolne wpuszczanie osób trzecich do magazynu). W odniesieniu do podstaw faktycznych odpowiedzialności pracownika procesowa walka między stronami polega więc na tym, że pracownik, wykazując zaniedbania pracodawcy, stara się za pomocą domniemania faktycznego udowodnić związek przyczynowy między nimi a niedoborem, a pracodawca udowadnia nieistnienie w całości lub części tych zaniedbań oraz brak związku przyczynowego między zaniedbaniami a niedoborem, powołując dowody świadczące o wadliwym wykonywaniu pracy przez pracownika. Przykładem jest wyrok z dnia 14 maja 1998 r., I PKN 79/98, OSNAPiUS 1999, nr 11, poz. 357, w którym SN stwierdził, że jeżeli zawinione zachowanie pracownika było zasadniczą przyczyną powstania szkody, to nie może się on bronić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych (art. 124 § 3).

Według Sądu Najwyższego pracownik może uwolnić się od odpowiedzialności za szkodę w mieniu powierzonym (art. 124 § 3 k.p.), jeżeli udowodni bądź wykaże z wysokim prawdopodobieństwem, że szkoda powstała na skutek zdarzeń od niego niezależnych (wyrok z dnia 7 marca 2001 r., I PKN 288/00, OSNAPiUS 2002, nr 23, poz. 570). Por. wyrok SN z 24 06 2009r. , sygn.. akt I PK 286/08, OSNP 2011/3-4/36

„Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w mieniu powierzonym wskutek kradzieży przez nieznaną sprawcę w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte

wykonanie obowiązku pieczy. Dlatego też, jeśli pracownik zaniedbał swoje obowiązki odnośnie do zabezpieczenia samochodu przed kradzieżą, np. pozostawił pojazd niezamknięty lub nie uruchomił urządzeń alarmowych ani blokad, w które był wyposażony, a miejsce, w którym auto zostało zaparkowane, było niezabezpieczone, to można uznać, że ten przyczynił się do powstania kradzieży i za powstałą przez to szkodę będzie ponosił odpowiedzialność." Z uzasadnienia wyroku : „Sąd Najwyższy podzielając pogląd, zgodnie z którym przyczyny niezależne od pracownika, o których mowa w art. 124 § 3 k.p., to takie przyczyny, którym pracownik nie mógł zapobiec nawet przy dołożeniu należytej staranności przy wykonywaniu pracy, przyjmuje, że pozwany błędnie uznaje, że każda kradzież jest przyczyną szkody niezależną od pracownika. W wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., I PKN 129/98 (OSNAPiUS 1999 nr 14, poz. 358) oraz z dnia 9 maja 2000 r., I PKN 621/99 (OSNAPiUS 2001 nr 20, poz. 612) wypowiedziany został pogląd, że "kradzież powierzonego mienia jest, co do zasady, okolicznością od pracownika niezależną, nie znaczy to jednak, że w takich razach nie ponosi on odpowiedzialności za szkodę w ogóle. Dla ustalenia obowiązku odszkodowawczego istotne jest bowiem czy i w jakim zakresie powstanie szkody - kradzież mienia - było przez niego zawinione". Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1999 r., I PKN 566/98, przyjęto, że "kradzież mienia powierzonego pracownikowi nie może być uznana za niezależną od niego przyczynę niedoboru wówczas, gdy pracownik, zwłaszcza zatrudniony na kierowniczym stanowisku, przez swe nieroztropne zachowanie ułatwia jej dokonanie". W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że w powołanych powyżej wyrokach w sprawach I PKN 129/98 oraz I PKN 621/99 nie wyrażono poglądu, że kradzież mienia pracodawcy przez osoby trzecie zawsze powoduje odpowiedzialność pracownika na zasadach ogólnych, a nie na podstawie niekorzystnego dla niego reżimu z rozdziału II działu piątego Kodeksu pracy (art. 124-127), lecz jedynie, że podstawy tej odpowiedzialności w przypadku kradzieży uzależnione są od tego, co było główną przyczyną szkody w okolicznościach konkretnej sprawy. Na tej podstawie przyjęto, że jeżeli do kradzieży doszło w rezultacie przyczynienia się pracownika do powstania szkody, w szczególności gdy pracownik nie zachowuje elementarnej staranności w pieczy nad powierzonym mu mieniem, **"nie można przyjąć, że kradzież dokonana przez osoby trzecie była główną przyczyną powstania szkody, skoro postępowanie pozwanego umożliwiło lub co najmniej ułatwiło kradzież", ponieważ "pozwany działając roztropnie mógł nie dopuścić do powstania niedoboru". Sąd Najwyższy przyjął również, że w przypadku ułatwienia kradzieży przez pracownika poprzez niefrasobliwe zachowanie, samą kradzież "trudno uznać za główną przyczynę niedoboru", w dodatku niezależną od pracownika. W kolejnym orzeczeniu dotyczącym art. 124 k.p. - w wyroku Sądu Najwyższego z 17 lutego 2004 r., I PK 304/03 - przyjęto, że sprawstwo pracownicze zachowania wyrządzającego szkodę polega na zaniechaniu działań (wskutek naruszenia obowiązków pracowniczych), które uniemożliwiłyby dokonanie kradzieży i których podejmowanie jest przewidziane w repertuarze środków zabezpieczających określonych w wewnętrznych regulacjach pracodawcy. Pracownik zatem ponosi odpowiedzialność za szkodę w mieniu powierzonym wskutek kradzieży przez nieznaną sprawców w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku pieczy. Jeżeli zatem z ustaleń faktycznych wynika, że pracownik zaniedbuje swoje obowiązki wynikające z zakresów czynności i nie zachował minimum wymaganej ostrożności (np. nie korzysta z możliwości schowania pieniędzy w kasetce trwale przymocowanej do ściany w szafie, lecz wkłada je do szuflady biurka, nieposiadającej nawet klucza), ponosi odpowiedzialność na zaostrzonych zasadach z tytułu szkody wyrządzonej w rezultacie napadu rabunkowego. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 69/06, przyjmując, że "wydanie przez pracodawcę zarządzenia nakazującego pracownikowi parkowanie powierzonego pojazdu wyłącznie na parkingach strzeżonych, bez jego wyposażenia w podstawowe zabezpieczenia (autoalarm, blokada skrzyni biegów), nie może być uznane za zapewnienie warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia". Sąd Najwyższy przyjął, że w "wypadku kradzieży powierzonego mienia sprawcą szkody jest osoba, która dokonała zaboru mienia, a między powstałą szkodą a zachowaniem tej osoby zachodzi związek przyczynowy". Nie oznacza to jednak, że pozwany pracownik nie może być nigdy uznany za sprawcę powstałej szkody. Sprawstwo pozwanego polega bowiem na zaniechaniu działań, przewidzianych przez pracodawcę jako środek zabezpieczający przed kradzieżą, mianowicie nieprzestrzeganiu nakazu parkowania na parkingu strzeżonym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1999 r., I PKN 566/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 226). Ograniczenie się pracodawcy do wydania zarządzenia, nakazującego pracownikom parkowanie pojazdu wyłącznie na parkingach strzeżonych, bez wyposażenia pojazdu w zabezpieczenia w postaci np. autoalarmu i/lub blokady skrzyni biegów, które wspólnie mają charakter zabezpieczeń standardowych, nie może zostać uznane za zapewnienie przez pracodawcę**

warunków umożliwiających w pełni zabezpieczenie powierzonego mienia. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał również, że "rozpatrując sprawę ponownie Sąd Apelacyjny oceni, w jakim stopniu zaniechania pracodawcy w zakresie zabezpieczenia powierzonego mienia wpływają na zakres odpowiedzialności pozwanego i stosownie do tego określi wysokość należnego powodowi odszkodowania".

Jak również por. wyrok SN z 17 02 2004r. „, Jednakże pracownik, któremu powierzono mienie z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się, ponosi odpowiedzialność za szkodę w tym mieniu powstałą wskutek kradzieży przez nieznaną sprawcę w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku pieczy nad tym mieniem (wyrok SN z 17 lutego 2004 r., I PK 304/2003

Oraz wyrok SN z 9 05 2000r. sygn.. akt I PKN 621/99 : „, Odpowiednie zastosowanie art. 117 § 2 KP do odpowiedzialności materialnej za szkodę w mieniu powierzonym pracownikowi z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się (art. 124 KP) nie zmienia charakteru tej odpowiedzialności i jej podstawy prawnej.

2. Za szkodę w mieniu powierzonym z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się powstałą wskutek kradzieży przez nieznaną sprawcę, pracownik ponosi odpowiedzialność w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku pieczy.”

Pracodawca jest obowiązany udowodnić **wysokość szkody**. Odszkodowanie może być niższe od ustalonej wysokości niedoboru w razie przyczynienia się pracodawcy lub osoby trzeciej (art. 117 § 1 k.p.) oraz w sytuacjach określonych w art. 121 k.p. i § 6 r.w.o.m.p., omówionym w uwagach do art. 126.

- z komentarza Kazimierza Jaśkowskiego do art. 124 kp , art. 122 k.p.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania , sąd zważył, iż po pierwsze strony łączył w dniu 6 01 2003r. stosunek pracy kontynuowany zgodnie z warunkami umowy o pracę zawartej w dniu 26 11 2002r. , po drugie powierzenie mienia pozwanemu w postaci gotówki pobranej od kontrahentów powoda na skutek polecenia powoda było skuteczne / wtórne powierzenie mienia / i rodziło odpowiedzialność pozwanego za mienie powierzone zgodnie z treścią art. 124 i następnego kodeksu pracy , wysokość szkody to kwota 13 460 zł , co jak wynika z kopii uzasadnienia postanowienia z dnia 10 08 2004r. w aktach (...) stanowiło wartość pobranej przez pozwanego gotówki , na swoje przesłuchanie w postępowaniu przygotowawczym pozwany się powołuje w sprawie niniejszej , po trzecie odpowiedzialność pozwanego podlegała ograniczeniu z uwagi na brak zapewnienia przez powoda odpowiednich warunków sprawowania pieczy nad mieniem / art. 127 kp w zw. Z art. 117 kp/ , za zapewnienie odpowiednich warunków sprawowania pieczy nad mieniem nie można uznać w żadnym wypadku polecenia trzymania pieniędzy w kwocie ponad 13 000 zł w portfelu w trakcie wykonywania pracy polegającej na dostarczaniu sprzętu rtv i agd jednoosobowo do sklepów , przy czym pozwany obowiązany był jednocześnie dostarczać towar do sklepów i pobierać kolejne partie gotówki , z uwagi na dołączenie przez powoda listu przewozowego z dnia 6 01 2003r. , nie jest wiarygodne twierdzenie powoda , że pozwany nie miał pobierać jakiegokolwiek gotówki , gdyż sprzeczne jest to z wpisami na liście przewozowym k. 161 , pozwany jednak utracił mienie w sposób zawiniony , gdyż prawdopodobnie zostało mu ono ukradzione podczas pobytu w sklepie , gdzie dokonywał drobnych prywatnych zakupów , utracił mienie o dużej wartości, co najmniej nie dochowując należytej staranności i ostrożności , gdyż powinien był najpierw zdać gotówkę powodowi , a potem udać się do sklepu . por. też wyrok SN z 9 05 2000r. sygn.. akt **I PKN 621/99** : „1. Odpowiednie zastosowanie art. 117 § 2 KP do odpowiedzialności materialnej za szkodę w mieniu powierzonym pracownikowi z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się (art. 124 KP) nie zmienia charakteru tej odpowiedzialności i jej podstawy prawnej. 2. Za szkodę w mieniu powierzonym z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się powstałą wskutek kradzieży przez nieznaną sprawcę, pracownik ponosi odpowiedzialność w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku pieczy.”OSNP 2001/20/612, M.Prawn. 2001/22/1132

Dz.U.2014.1502: art. 117; art. 124

Sąd zważył ponadto , iż powód w żadnym wypadku nie wykazał w niniejszym postępowaniu , aby pozwany dokonał przywłaszczenia mienia , a w zasadzie powód nie próbował nawet okoliczności takiej wykazywać.

Jednocześnie wskazać należy na ubogi materiał dowodowy , obejmujący głównie przesłuchanie strony pozwanej , jak i kopie załączonych do akt dokumentów korespondujące z treścią zeznań pozwanego.

Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku na mocy art. 124 kp w zw.z art. 117 kp i 127 kp , albowiem pozwany co do zasady odpowiada za szkodę w mieniu mu powierzonym jednakże odpowiedzialność jego ograniczona jest brakiem zapewnienia przez powoda odpowiednich warunków sprawowania pieczy nad mieniem , tym samym sąd uznał , iż strony odpowiadają za powstałą szkodę po połowie , podobnie jak SN w wyroku z dnia Por. wyrok SN z 24 06 2009r. , sygn.. akt I PK 286/08, OSNP 2011/3-4/36 powołanym powyżej : **„Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w mieniu powierzonym wskutek kradzieży przez nieznaną sprawców w takim zakresie, w jakim można mu zarzucić niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku pieczy. *Dlatego też, jeśli pracownik zaniedbał swoje obowiązki odnośnie do zabezpieczenia samochodu przed kradzieżą, np. pozostawił pojazd niezamknięty lub nie uruchomił urządzeń alarmowych ani blokad, w które był wyposażony, a miejsce, w którym auto zostało zaparkowane, było niezabezpieczone, to można uznać, że ten przyczynił się do powstania kradzieży i za powstałą przez to szkodę będzie ponosił odpowiedzialność . „***

O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 kc w zw. Z art. 300 kp od dnia wskazanego w pozwie , albowiem pozwany odpowiada za szkodę od momentu jej wystąpienia , albowiem już w dniu 6 01 2003r. miał obowiązek rozliczenia się z pobranej gotówki , czego nie uczynił , dowiedział się o szkodzie w dniu jej zaistnienia i od tej chwili był świadom swojej odpowiedzialności za utratę gotówki ,a fakt utraty gotówki stał się przyczyną porzucenia przez pozwanego pracy. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić z przyczyn podanych powyżej.

W punkcie III wyroku orzeczono o kosztach postępowania. **Art. 100. Kpc stanowi , iż** W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Strony wygrały po połowie i po połowie przegrały , dlatego zasadne jest zniesienie pomiędzy nimi kosztów postępowania w sprawie.